

Boslegendes

Kabouters

Deur Tea Orsi

Kabouters

Hier is hulle! Net die wesens waarvoor jy gewag het: klein, mollige, goedhartige, vriendelike goedjies wat puntige hoede dra en dikwels 'n goedversorgde wit baard het. Ja, ons praat van kabouters!

Het jy geweet dat hulle die toekoms kan sien en ander skatte kan vind wat diep in die aarde versteek is? Hulle is ook goed ingelig oor die magiese eienskappe van kruie en siektes (hulle is regtig veelsydige klein nutsmanne).

Kabouters kan ook met diere praat, en hulle werk hard om moeder natuur se wonders te beskerm. Ons ouma het baie van hulle geken in haar dag.

Sy het ook hul klein huisies gesien, wat tipies versteekte ingange binne boomstamme bevat. Kom ons gaan kyk of ons hulle ook kan ontdek!

Benewens hul bekende puntige rooi hoed, dra kabouters tunieks wat op hul plek gehou word deur 'n bruin leer gordel met 'n groot gespe. Aan hul voete dra hulle gemaklike stewels.

Die vroue en meisies dra mooi geborduurde bloese en lang rompe. Hul gunsteling haarstyl? 'n Mooi paar vlegsels, een aan die regterkant en een aan die linkerkant.

Dit is moeilik om te glo, maar kabouters is sewe keer sterker as mense. Klein maar stewig, dit is beter om hulle nie kwaad te maak nie!

Die Legende van die Sagmoedige Meulenaar

Hierdie storie wys dat kabouters, hoewel hulle oor die algemeen vir mense wegkruip, altyd gereed is om hulle te help wanneer hulle in nood is. Hierdie klein ouens het werklik groot harte. Regtig, regtig groot!

Eens op 'n tyd was daar 'n meulenaar wat dag en nag gewerk het. Een oggend terwyl hy by die meule was, hoor hy 'n stemmetjie wat om hulp roep.

Die man het in die rigting van die klein stemmetjie gehaas. Daar het hy 'n klein vroulike kabouter gevind wat op die punt was om deur die meulsteen verpletter te word. Hy het vinnig opgetree en daarin geslaag om die klein wese te red, maar sy het so vinnig ontsnap dat die meulenaar gedink het hy het haar verbeel! Maar nie lank daarna nie, het die wese teruggekeer na die meulenaar, gevolg deur baie ander kabouters.

Een van hulle het gesê: 'Jy het my vrou gered, en daarvoor is ons ewig dankbaar. As jy ons in jou meule laat woon, belowe ons jy sal nie spyt wees nie.'

Van toe af het die wesens in die balke van die meule gaan woon en die meulenaar elke dag gehelp. Hulle het seker gemaak dat geen brande uitbreek nie en het hul vriend gewaarsku wanneer 'n storm oppad was, sodat hy enige skade aan die gebou kon vermy. As iemand in die huis siek geword het, het die kabouters hulle met hul medisinale plante genees.

Uiteindelik het sommige bure jaloers geword op die sorgvrye lewe wat die meulenaar se familie gelei het. In een van daardie huise het Lisa gewoon, 'n soet, geduldige klein meisie wat alles van boswesens geweet het en daarvan gehou het om klei te vorm.

Bewus daarvan dat die welstand van die meulenaar se familie die werk van die kabouters was, het die klein meisie meer as enigiets anders gewens om self een te hê. Maar sy het ook geweet dat kabouters ver, ver weg bly van skinderige mense (soos haar ouers). Dus, sonder om iets anders te kan doen, het Lisa 'n lewensgrootte kabouter uit klei gevorm en dit in haar pottebakkersoond gebak. Daarna het sy dit geverf en in haar tuin geplaas.

Die meulkabouters het gehardloop om die standbeeld te sien, geroer dat iemand iets ter ere van hulle sou maak. Van toe af het hulle elke maand 'n geskenk vir Lisa gebring as 'n teken van hul vriendskap. Só het die tradisie begin om 'n kabouterstandbeeld in tuine oral te hou, en om te wag vir goeie geluk.

Elwe

En hier is ons. Ons het by die laaste (maar beslis nie die minste nie) bosveldwesens op ons joernaal gekom.

Sommige mense verwar elwe met kabouters en towerdwerge, maar eintlik is hulle heeltemal anders. En pasop! Hulle kan nogal ontsteld raak as mense hulle nie van mekaar kan onderskei nie. Hierdie klein, grasiouse wesens het menslike talente: hulle kan onsigbaar word, in die lug sweef en baie ver spring.

Hulle is baie klein en baie rats, en hulle raak baie maklik opgewonde en kwaad. Die ou naam vir elwe is "alfr", wat in die Noorse mitologie die elemente aandui: aarde, wind, lug en vuur. Miskien is dit hoekom hulle koppig en 'n tikkie temperamenteel is. Wat dink jy?

Elwe dra skarlakenrooi of groen uitrustings en 'n oulike hoed gemaak van die kroonblare van 'n blom, versier met piepklein klingelende klokkies.

Benewens die bosveldelwe, wat die wêreld se oudste woude bewoon, is daar elwe van duisternis en elwe van lig.

Hierdie wesens praat 'n baie moeilike taal genaamd Elfs. Dit is prakties onmoontlik om dit aan te leer; daar is 'n duisend verskillende weergawes!

Die legende van die Elf-tuinier

Om ons reeks legendes af te sluit, gaan ons vir jou die storie vertel van 'n baie spesiale elf. Hy het 'n ongelooflike groen duim gehad en was regtig kreatief, wat hom 'n werk in die koning se hof gekry het, of liever, in sy tuin.

In die groot park van die Koninklike Paleis van Madrid het daar eens 'n ondeunde klein elftjie gewoon wat gewoon was om tussen die bome en bosse weg te kruip. Hy was so goed gekamoefleer dat niemand hom ooit gesien het nie. Wel, niemand behalwe paartjies wat werklik verlief was nie. Die elfie het die plante in die koninklike tuin versorg, net soos 'n regte professionele tuinier.

Op 'n dag, terwyl hy in die tuin geloop het, het die koning opgemerk dat die pragtige blomme in die park van een plek na 'n ander beweeg. Hy was so verbaas dat hy gedink het sy tuiniers speel 'n poets op hom (werklike grapmakers!).

Maar toe gebeur dit weer in die dae wat gevolg het. Een van die tuiniers het uiteindelik die waarheid aan die koning onthul: dit was alles die werk van 'n elf. Dis reg, die wesentjie het daarvan gehou om tussen die blomme in die tuin te speel en hul vorms en kleure te verander. Die koning was so beïndruk dat hy hom die “Koninklike Tuinier” genoem het, al het hy hom nooit gesien nie!

THINK

DIGITAL ACADEMY